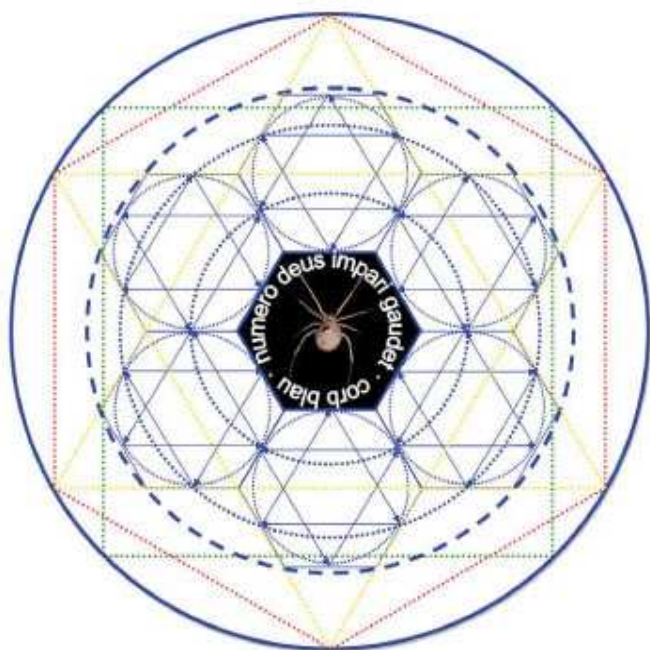

Poemes d'Abissinia

Vincent Corb-Blau

Poemes d'Abissínia

Albert Galaldà

Albert Gavalrà

Poemes d'Abissínia

PRÒLEG DE XAVIER LÓPEZ VIVANCOS

El poema de la segona secció «Darrers dies de juliol», i els poemes de la quarta secció «Meditació», «Nits en blau», «Ciutat», «D'una lleu rosa blava», «Reclams» i «Transfiguració», varen obtenir el Premi de Poesia Sant Gregori 1997 i van ser publicats, aquell mateix any, de la mà de la Llibreria 22, de Girona, i l'Ajuntament de Girona, com a plaquette a SENHAL sota el mateix títol del present poemari, Poemes d'Abissínia.

Disseny de la coberta: Albert Gavaldà i Irujo / Papers On Demand

Imatge de la coberta: Reproducció d'un fragment de *Champs de blé aux corbeaux* de Vincent Van Gogh, 1890

Drets exclusius d'aquesta edició:

© 2009 Albert Gavaldà i Irujo

del Pròleg: © 2009 Xavier López Vivancos

Primera edició: desembre de 2009

© Papers On Demand

ISBN: 978-84-92789-07-8

D.L.: B-48185-2009:

Tots els drets reservats

Imprès a Catalunya

SUMARI

«A propòsit dels *Poemes
d'Abissínia*», per Xavier López Vivancos 9

Poemes d'Abissínia

Alfa. Poètica amb figura al fons 19

I – MIRALLS DE BOIRA

Ecce homo 23
El vidre dels ulls 24
Centres 25
Mantis interna 27
Seny i rauxa 27
Si els mots abriguen 28
Sabers 29
Tatuatge inquiet 30
Cinema mut 31

II – SOLUCIÓ DE CONTINUÏTAT

Al peu del pou 35
Darrers dies de juliol 37

Of my poverty	38
I vols aturar	39
Cançó avorrida	40
Solució de continuïtat	41
Homenatge a Sylvia Plath	43
Qui té por d'Arthur Rimbaud	44
Vist d'altra manera	46
Divisa	47
Falsa moneda de l'oblit	48

III – TOT L'AVUI DE L'ENYOR

Tot l'avui de l'enyor	53
Secreta Leda	55
Invocació al foc	57
Conjur i brindis	58
Penyora	59
Convit	60
Nit de bruixes	62
Play on	63
Nus	64
Alba	66

IV – SENYALS DE FUM

Meditació	69
Excelsa onada	70
Nits en blau	71
Absència	72
Never more	73
Esquinçada paraula	74
No un poema	75
Em dic Corb-Blau	76
Pedra	78
Ciutat	80
Cendra de paraules	82

Posta sense tu	88
Adàgio	89
Desglaç	90
D'una lleu rosa blava	91
Calaixos bruts	93
Reclams	95
Nocturn	97
Cor d'ànguila	98
El nom d'illa deserta	99
Transfiguració	100
<i>Omega. Duna</i>	103

A PROPÒSIT DELS «POEMES D'ABISSÍNIA»

Ha plogut molt insistentment una pluja intempestiva de mesos de juliol, d'ençà que vaig conèixer l'Albert.

La millor notícia, pel que fa a l'àmbit de la vocació (en aquestes quatre ratlles deixarem de banda, en la mesura que sigui possible, les nostres intimitats), és que segueix escrivint. A part del destí, o de la mala baba còsmica, aquí també hi juga un paper important la perseverança, la certesa que aquest és el camí a seguir. Allà on altres hem desertat, en virtut de només nosaltres sabem quina mena de subterfugis (com ara fer poesia en viu, escriure poesia automàtica i esperar la visita de les muses, entre altres vel·leitats juvenils, i de més ganàpia també, que ara no em vénen al cap), ell ha continuat, ha tirat endavant, però no pas impassible, sinó amb les ferides, algunes d'obertes, altres de cicatritzades, dels destrets que l'han desolat i ha vençut, ara sí ara també, avui tu demà jo.

Aquest treball de recopilació (una fita finalment assolida, i vull suposar que cada vegada menys provisionalment tancada, perquè l'Albert es pugui dedicar als nous reptes que vulgui emprendre), l'hem d'entendre com un homenatge i com un desafiament. Que hagi estat llargament covat i que formi part d'un projecte de joventut no li treu cap mèrit, sinó al contrari. La seva edició no neix en cap cas de l'autocomplaença, tot i que els seus amics la puguem rebre com un regal (per tant, la complaença serà nostra), sinó de l'exigència, que al cap i a la fi farà que sigui un regal encara més exclusiu.

Tot just m'acabo d'empescar, a propòsit d'aquest esdeveniment, una teoria particular sobre la manera com entenc la poesia, i la intentaré expressar aquí, tot i que en això de pontificar no em sento gens còmode (ni tan sols goso fer d'escolanet). Considero que hi ha un tipus de poesia que és aèria: els versos de l'àliga (de precisió rítmica, fets amb ofici, pletòrics de sentit i sentiment) i els versos de l'àngel (espontanis, fets amb una inspiració sostinguda, més enllà de l'espurna del primer moment, que commouen). Després n'hi ha una altra, de poesia: la dels empleats, la dels subalterns. Pot arribar a ser enginyosa. Els autors d'aquests altres versos s'han llogat la ploma i el temps i,

per això, ja no els pertanyen. Bé, si voleu un tast de poesia aèria, aquí en teniu un cabàs.

No m'agradaria que aquest escrit semblés fet per encàrrec, ni tan sols un poema de casament per a la núvia. Tampoc, però, no voldria que resultés una mena de declaració de principis. Ja se'ns ha passat l'arròs dels manifestos. Mai no hem volgut tastar l'arròs de la mediatització, de la discussió sense suc ni bruc, de la farsa i la impostura, de l'escopinada sobre els nostres morts, això que alguns cadellots de poeta, aquells a qui anomenàvem poetastres quan eren més grans que nosaltres, fan encara per obrir-se pas a cops de colze, saludats impúdicament per alguna patum entusiasta. Ja no parlem de sepulcres i cementiris, no ens ha fet falta parlar de les cuixes corínties (o eren jòniques?) de les adolescents; ara per fi parlaran els versos, una mica més enfora que no havien fet abans.

Potser tindrem la sort de percebre, ni que sigui lleument, alguna traça d'aquells versos que dormen el son dels justos, als lílms de cada mot en què ha mort un poema possible. És possible, però hem de tornar a la poesia feta carn, ànima, víscera: paraula a fi de comptes. A l'escola, que no s'acaba mai, d'aprendre a rimar escriure amb viure. D'aquesta tensió han sorgit els versos que trobareu a continuació.

Xavier López Vivancos

Sant Gregori, 10 de setembre de 2009

Poemes d'Abissínia

Sempre a tu, Berta, des de l'imaginari i artificial
paral·lelisme que un cop vas demanar-me, però recordant
també que les línies paral·leles potser es trobin en l'infinit

Car Je est un autre.

Carta adreçada a Paul Demeny el 15 de maig de 1871, ARTHUR RIMBAUD

Je suis devenu un squelette, je fais peur.

Carta a la mare, des d'Adén, el 30 d'abril de 1891, ARTHUR RIMBAUD

Alfa

POÈTICA AMB FIGURA AL FONTS

Com qui jutja acabat el temps viscut
-però no finit- o deixa en suspens
l'incert projecte secret del seu ésser,
encara en cada vers escric la vida.
Com allunyat, com dins un món fal·laç,
i tanmateix, altiu, romandre-hi viu,
i tanmateix, enterc, que un vers grinyoli
sempre, mai no cabent en cap poema,
i, solament empès pel rar ofici
de dir el cru saber d'una mirada,
saber rimar encara escriure amb viure,
poesia callada, estreta mida
verídica del crit —oh inversemblança
de tota sang dins el cor de l'exili
del ver—, alquímic jo, parpella d'ala,
quimèrics vols d'ocells, el somni pur:
com l'aspre so dins arpes sense cordes
—duresa al verb d'un Amor de tungstè—,
ja etern tot temps, el silenci de Déu
que cancel·la el discurs on ets sumat.

I – MIRALLS DE BOIRA

ECCE HOMO

Si podia dir-te, mentre
ressegueixo amb els llavis humits
la teva pell,
tota l'angoixa, tot el dubte,
tota la riulla de mi mateix,
que sento amb mi,

ombra, gos.

Esglai.

Dir-te, per exemple,
la lenta pluja sense descans
damunt els carrers solitaris
de la ciutat,
o el soroll del vent que bat
a la persiana,
o la fredor de l'aire
raspallant-me la pell
i l'aspre silenci dels llibres
que no em són consol ni companyia.

CENTRES

Si clous els ulls
t'adonaràs que estàs ben sola.
Ben oberts, els teus ulls giren
immòbils
al centre del teu desig de viure
i els giraràs
cap a les coses,
a les quotidianes coses
tan impassibles a l'esmolat
vidre dels ulls.
No et servirà la fredor
fotogràfica d'aquest vidre
poca-solta i groller
per al teu vital propòsit
de recollir-te concretament
en un puny,
car saps que véns del temps
i el pesat aire
d'onades i mareas.
Ara, els ulls closos,
alliberats de la temptació
del vidre, engeganteix les mans,
els llavis, i amb tot el cos
en un punt de la pell,
del tacte, palpa
la certesa benigna
de les coses, a penes ni un mot,
les parets encabint-te,
la taula, els llibres de sempre,
l'abric, el llit,
i un espai de temps sabut,
i el llit,
i una malaltia segura,

i l'obscenitat tèrbola
i amorosa del teu cos.

MANTIS INTERNA

Res resta igual ni ens sobreviu:
la mort espera, sempre pacient,
el nostre pas inquiet,
l'últim inútil gest de vida,
atàvic, perdut enllà
de les petites coses que estimem
sempre tan senzillament,
corcant-les d'oblit i de renúncies.

SENY I RAUXA

Foc, glaç. Recordo
morts de perdudes lluites.
Les mans amigues
lluny. Neu que crema, rauxa!
Foll seny, glaçada flama!

SI ELS MOTS ABRIGUEN

Mentre amb passes lentes
de decebudes voluptuositats,
sense ni voler-ho has après
a resignar-te al vidre obscur
i inexpressiu de furtives mirades,
a l'ombra dels ulls,
tendreses mal oblidades,
davant miralls de boira de paraules,
ara m'allunyo d'aquests espais
inhòspits
d'un silenci sense carícies.

Per l'aire incert i lleu de totes
les solituds, s'escolen lentes hores

d'espera. No malmetem la tendresa
al pas glacial dels segons,
desgastada fredor dins muts rellotges,
i no diguem cap mot:
clarament entendrits
en el silenci ple de l'abraçada.

I amb el gest conferim volum a les paraules
inconcretes i anem omplint amb els nostres cossos
la dispersa buidor estricta dels silencis:
ens abriguem amb tremoloses paraules callades.

SABERS

No saps,
trista amiga del vori fidel,
com voldria veure més enllà
de la teva pell, encara molt més enllà
de l'horitzó perdut en les fosques ombres
del camí dels teus closos ulls,
enllà de les paraules no dites,
veure i saber més enllà del murmuri
del gest altiu i l'urc de la memòria
qui ets com ets on ets:
els teus miralls de boira.

Trobar, més enllà del gest mentider
quan l'ull orb de la tenebra ens sotja,
la teva ment viva i la vida en carn viva,
i el cor vident, la teva mort petita i certa.

TATUATGE INQUIET

Tots els racons del cos o l'aigua clara
i lleus clarors d'amables nits, si vols.
No he refusat d'entendre el gest, els mots
llegits als ulls, cada mirada encesa.

En cada gest que et robo et reconec
i et sé i t'aprenc. Solitari furtiu
de mi mateix, busco als teus ulls el nom
secret, naval, flama d'ocultes cales.

Mira'm el foc dels ulls glaçat al somni,
o neu cremant a cansades mans sense
camins o riu. Escolta un vent remot
al cos o al cor: t'hi duré tatuada.

Tots els racons del cos perquè tu hi visquis,
llavis oberts a l'aigua d'altres llavis.

CINEMA MUT

Atansa el teu cos al meu cos.
Oblidem records sense tacte,
sense olor ni so ni gest,
per viure sols
l'espai concret i tendre
de l'abraçada,
fent del temps volum,
matèria permanent per al plaer,
i carn i pells i cossos.

Creem l'estricte ara renovat
i som
benigne oblit de paraules difícils.

Hem clos la porta
i hem girat el pany dos cops
i el món s'ha fet tan petit
que podem collir-lo
amb les mans, amb la boca.

II — SOLUCIÓ DE CONTINUÏTAT

*I mentre sec al balancí, d'esquena al dia,
penso que és hora, tal vegada,
de canviar els costums i que he d'emprendre
reformes radicals.*

JOAN VINYOLI

AL PEU DEL POU

Planen els primers ratpenats
del capvespre temut,
pensament d'un anhel tan esglaiat.

No habito més
el rusc brunzent de la memòria
—oh la melangiosa falla
del no-viscut.
Cada paraula vola,
perduda abella, fent
lúcidament callades
dances al sol.

Però cap moneda d'oblit
no em valdrà per saldar
tants anys de mal lloguer.
I bé que m'hauré de poblar
d'alguna cosa. Potser de tu.
Quin paisatge d'absent
pobla la casa!
Entre quatre parets que són la meva pell,
passa la vida, passen els somnis.
Ni els mots no sobreviuen
a tant enuig dels dies freds,
pluja que esglaiava els buits carrers
del vespre. No,
no habitaré
el rusc de la memòria.
Però em fa por
d'estar-me ací tot sol,
al peu del pou de solitud retuda
que ho omple tot,
que ho buida tot,

llançant-hi fosques pedres de silenci
per escoltar a penes
l'aspre so de tambor
de l'aigua antiga
com un verd persistent,
—pouant destí
o destil·lant la por.

No habitaré
el rusc de la memòria.
Desempenyorar la vida
costa molt car.
M'escuro les butxaques, pobres d'or,
d'anhel farcides.

DARRERS DIES DE JULIOL

Plou amb insistència.

Aquests dies, els déus
m'han improvisat
un hivern prematur.

No faig cap resistència
al fred, potser perplex
de sentir-lo aquests dies
darrers de juliol.

Estudio l'estratagema
per quan vingui de veres
l'hivern que ja endevino,
no pas en la pluja d'un juliol
ja quasi sobreviscut,
sinó en les llàgrimes d'un badall
que he fet mentre pensava
que hi ha dies de tres paquets
de tabac i que ja tinc sort
de tenir un cendrer
prou gran i decoratiu per apagar-los.

OF MY POVERTY

La nit és dura, lenta.
La meva finestra no té
parpella.

Fora: la vida.

De res no em val
el fum de somnis
amb què m'estovo

solituds.

Desmentiments frustrats
del mar i el fang.

Mastegaré aquest vidre
dels ulls

de la finestra

(of my poverty).

Aquest fum és de cendres
de mi.

Demà, l'estruç solar
s'espolsarà la por.

La llum
m'és lluita

—o voluntat de fènix.

I VOLS ATURAR

I vols, d'esma, aturar el temps
—esguard clavat
en un sostre d'espera inútil—,
només clavant uns claus d'anhel
al bell mig del rellotge?
Potser sí, però no et refiïs
de trencades agulles:
irreversiblement,
l'eix sempre gira
dins l'esfera opaca del no-viscut.
La vida només té sentit
per l'il·lusori martelleig
d'un instant fugitiu.
De saber-ho pots fer-te'n
més vida.
Tot ho governa el llamp.

CANÇÓ AVORRIDA

L'irresistible embruix que em mena a tu
pot ser un odi contra meu,
o bé un desig que pagaré a terminis
(envieu-me els rebuts a l'adreça dels versos),
almoïna
de resurreccions
d'eternitats sense demà,
o aquesta tendresa idiota
amb què em llepo la por.

I cada vers, el ritual quotidià
de la llum que espera calladament,
coqueteig d'hores
—com les feines dels cossos.

L'irresistible embruix que em mena a tu
empenyora les hores
si no ho proclama cada gest, si callo:
trista cançó de neguits i silencis.

SOLUCIÓ DE CONTINUÏTAT

Has resistit molts anys
a banda d'ombra dels murs, solitari.
L'espera sols, ni lluita.
Entre el record i el somni i la por
has ajornat la vida.
I les llums de la nit
se t'han clavat com pues a la pell.
Entre el mirall i la boira i silencis,
no has sabut viure i ser.

Sempre massa sol.

Massa sol o massa poblat
d'ombres i crits ofegats.
Has mastegat records i, sobretot,
has mastegat la por diària,
la de veure't dins el mirall
on esdevenies ombra només.
Segles de por t'han clivellat
la vida esdevinguda boira.

Insistim en la boira,
amb mans de crit,
amb fletxes d'ulls
fendint la solitud.
Hem viscut tants anys
amb ben poques coses
fetes d'espera i rara indiferència.
Hem resistit molts anys
atrinxerats en uns pocs versos.
Tot en somni d'una vida deserta.
I el present que ensopega
amb un passat de dur metall,
que li ha fet la traveta amb tants enyors
que tot l'enuig dels dies

ens omple tant els ulls de plom
que tota música se'ns torna estranya.

No és hora ja
que desempenyorem la vida,
de cara al dia?
De fondre el dur metall
per forjar de bell nou
un pacte de sang amb la vida
que ens resta?
Tu dins miralls —records, passat—,
com entre boires jo —somni, futur—,
no escoltarem mai més, de terra endins,
àrids cants de sirena.
Ulisses flacs, retornem entre fustes
dels vells orígens, perillosos
fonaments de tot somni
ja fet present,
ja fet destí.

HOMENATGE A SYLVIA PLATH

La meva mà és una ratlla sense cap paisatge.

Pergamí del desig
si pressento la primavera als cossos,
senzillament això.
Endins del groc,
el tacte de pell al paper,
sense cap calidesa o a la intempèrie dels versos,
com textura mai estremida.
Que difícil, Sylvia —encara!—, escriure
des d'un cos d'home!

I la meva atmosfera
és
una solitud sense falses treves.

Però no diré què he après
al clam de totes les poetes
que encara amaguen.

I tu, per no emmudir, mories,
per fer-te cant etern,
contra el retret dels homes
i fins de les dones al teu gest
potser incompreensible.
Gràcies, però, per aquest teu darrer poema
que encara ens durà el crit silenciàt
d'unes dones (i d'uns homes potser).

La meva ratlla és un paisatge sense cap mà.

QUI TÉ POR D'ARTHUR RIMBAUD?

Habituat a saber
tot allò que convé
simular que no sé;
habituat, com dic,
a rentar-me, com tots, la cara
després dels molts deliris,
quan tot projecte s'esdevé
fil de despropòsits,
apedaço les hores
d'un dia més i menys.

Ja no tinc cap certesa
que no em signifiqui miratge.
Somnis. I obrir els ulls
—ales que sé—
i que tots els miralls
siguin opacs
mirats des del darrera,
és fàcil creure-ho
i convenient.

¿Qui,
per què, té por
d'Arthur Rimbaud?

¿Trobos que hi ha cap acte de fe
més gran
que el de viure sense cap fe?

En aquests temps amb tant
d'inconfessable,
com vidres nocturns,
somnis,
el teu treball

més dur.

Tot perdonant Rimbaud.

VIST D'ALTRA MANERA

Aquella mascarada ha durat massa temps

JOSEP PALAU I FABRE

Vist d'altra manera, potser
amb ulls nocturns de mussol:
els homes dormen, somien les dones.
Només per això no creuré
en poetes que no pateixin somni,
amb el cor rebregat
com vergonyós trofeu
entre els sinistres dits d'un únic déu,
la por —l'escanyadora mà
d'una vida a preu fet:

els poetes de bona sabata
que, gastat tot l'or de l'edat,
a les onze s'adormen
al teatre, al llit o a l'òpera,
primera fila.

DIVISA

Hi ha una poesia residual
entre les burilles al cendrer,

hi ha una història diferent
a l'horitzó de les històries,

hi ha un futur amagat
dins les clavegueres
dels homes:

les rates el toquen
i jo en rossego el silenci
per descobrir-hi paraules.

FALSA MONEDA DE L'OBLIT

Tot són preguntes
mai del tot formulades.
Tenso l'arc del silenci, aquest poema:
a cada vers dispero els mots
que més em dolen
bategants com mars enllunades.

Tenim un foc per fondre tan dur metall?
No el foc d'oblit,
que és glaç damunt les cendres.
Falsa moneda, l'oblit
no ens salvarà
l'ara i l'aquí,
no saldrà el preu de fer reformes a la casa,
i massa saps que els fonaments mateixos
necessiten reformes radicals.
Potser em caldrà recordar-ho tot
amb punys i foc als ulls.
Furgo totes les butxaques:
tinc monedes perdudes
als descosits
del silenci i la por.

Cap ganivet d'oblit
no em llesca el pa
de solitud o de tristesa,
sinó només el de saber
el preu de desempenyorar la vida:
viure amb la moneda de cada dia.

No ens cal ni retornar.
Deixem obertes portes i finestres
a tot esforç de llum i flama.

Cremem-nos aquests ulls
ferits amb vidre de freds miralls.
No témer més la por,
és així que podrem
domar passat i temps viscut
amb massa enyor.
Reinventat en una nova mirada,
reescriu-te ara des dels orígens, cerca't.
Dessota les ales d'aquest anhel
les cendres són signe de renaixences.

Tot són preguntes
mai del tot formulades.
Tot són preguntes
que responem a penes
per fer-ne més pregunta.

III – TOT L'AVUI DE L'ENYOR

TOT L'AVUI DE L'ENYOR

Jo sé com enyorar-la.
La noia que viu d'esma i ho diu.
Amb ulls de molsa, et va dient
com viu sola davant miralls
(sense mai cabussar-s'hi
en un vol nu de pors
i hi vol saber ser aire),
els freds miralls que no li tornen
la imatge que té lluny i és seva,
en què li cal estimar-se.
Ara es promet tota
en l'enyor del no-viscut,
i en diu passat o mort:
va somiant-se Julieta,
però d'un que sempre ens volta
que no se'ns guanyi el pa
amb la suor dels altres.

I sé com enyorar-li
altres neguits,
rebentar mil paraules
fins que es trobi, com l'amant,
la d'ulls de no dur-nos records
d'uns altres ulls.
I és pel fred que els llençols poden ser
massa suaus de no saber-me dir
res d'ella?

Una altra suavitat
va temptant-me llunes,
tintes molles d'alba,
esborranys de l'oblit d'un cos
al cor gastat de la nit que es dessagna.

Així es regira l'avui en l'enyor.
Endins la sang, l'amant
va girant-se
en mort, i el cor va creient-ho
per l'absència del que no gosa
fer-se-li crida.

Però

jo sé com enyorar-la
i puc tornar a somiar
les coses que m'han fet mal
—i viure.

SECRETÀ LEDA

Mirada tan perplexa
que no sé com retenir-la,
sensualitat com de dies plujosos.
Qui et sap la nit com mossec de llençols?
Tan breu, aquest instant que passes
per fer-me llargues nits
d'esforç per retenir-te
dins els ulls (imatge que lenta
com el desabraç de la nit
quan mor a rampeu del desig,
em parli
de tu tot un espès matí
de treball sense glòria).
No llegeixo cap signe teu? Vius
sense gens de remor
—vida secreta que no sé.—

Pas desequilibrat com d'ànecs,
tota aquesta vida cega en moviment
que no em distregui de tu.
Que no em distreguin de tu
lleis deslleials al cor,
covardies ben vistes
a les andanes del metro.
Vida pública.
Perquè jo segueixi un rastre difícil,
olor dels ulls, deixa que ara t'inventi
enmig les coses silencioses, no mudes,
de la cambra on et vius
amb les teves remors.
Deixa que ara glopegi,
tot sol però pels dos,
aquesta gerra de subtileses

(instant per ser lliure d'assaborir-te
ni que sigui en la condemna d'uns versos)
Leda, mirada tan perplexa
de ser al món
amb tot un món dins teu,
perquè jo em fereixi d'aquesta dòcil
seducció de cigne
tot un matí de treball sense glòria,

mirada tan perplexa
que no es deixa retenir,
sensualitat per als dies plujosos.

INVOCACIÓ AL FOC

Mira com omplo la casa de festa.
Al llit, massa gran, somiar-te
és una solitud incontestable
si no fos per uns pocs versos
o un mig plaer robat
a la vida

 i ofert a tu.

¿Veus el desig emprestatjat
amb l'ordre il·lús d'uns llibres
i pols,

 un exèrcit de versos
de passions revoltades?

Aquest mes
no sé si podré pagar ni el rebut
de la llum i tant me fa
que no podran tallar-me
cap somni.

 Podem encendre espelmes
per tota l'habitació
per viure el joc de flames
embruixant d'ombres
els nostres cossos.

 Invocacions

al foc quan tothom dorm,
per no tenir mai més
tota la casa endolada de món
ara que ja he pagat
els rebuts del passat.

CONJUR I BRINDIS

Bruixot del cos, l'amor.

Brindem:

Covards covin llunes bavoses
al fons de buides copes.

Fem de la nit, un cove
i dels cossos, la lluna
i així tindrem

LA LLUNA EN UN COVE!

Covards covin llunes bavoses.

PENYORA

De vegades somrius, desig de vol
com si et sabessis massa
ancorada a la terra.

No busques,
cristal·litzes. ¿I sempre et brillen
els ulls? Em deixen la recança
de passar de llarg,
com el mossec
entre somriure't o besar-te.

De vegades no és possible
escriure cap poema, com ara
que només sóc
un gat dalt la teulada
de somnis, i el cos miola, miola,
esgarrapo vidre i els mots només
recobreixen la buidor del gest,
d'un somriure, d'un bes avortats
en un somni a soles,
un amor que menstrua, menstrua versos,
i els escriuria només amb els ritmes
feréstecs del meu cos,
l'estesa d'un cos badat, barrat...

No restis
massa terra endins. De vegades
és bo baixar a la platja dels sentits
desarrapada de dubtes
per veure quina estranya
penyora
hi deixa el mar, a la deriva.

CONVIT

Baralla de desigs i somnis.
No lliguen mai
les cartes d'aquest solitari:
el poc consol d'imaginar.

Però em tempta aquest joc, i el comodí
d'aquest poema ets tu: pressentiment
per esquinçar tot desamor.
I tu, ¿què calles,
encara, com un corrent subterrani,
que te'l sento fluir, a soles?

Anem, anem a l'illa dels amants,
lluny del desert trenat
amb grillons d'escorpí.

Pells tremoloses que s'irisen
com sorra al vent, com un poema.
Nit i lluna i platja,
serem la nit que tot ho acull,
la nit on tot esdevé més real.
Una carícia salvatge de tan dolça
ens convida a beure'ns l'amor
de genolls, gest d'onada, escuma
de les mirades! Oh, que assedegats:
som cinc i mil sentits, només lliscar de mans!

Hores que inventem, lentes hores
sense altre temps que el de la sang.
Esclats, tremolosos esclats, els cossos
com una bomba de rellotgeria
i l'ona expansiva en l'abraç
i el desabraç, espurnejar d'onades

i esquitx de lluna als llavis!

Esclats, festa dels dits,
lentes les hores i els cossos,
de genolls, assaborim-nos:
l'eternitat és vertical
i el somni té el gust de la mar,
la teva mar, la meva,
en una sola mar,
passió.

NIT DE BRUIXES

Des de l'hora de les bruixes
fins a l'alba.

 L'aire dels dits
damunt la roba
tot just entreoberta
i com lentament
cau la roba negra del cos
perquè el desig no sigui
un teixit fosc
damunt tots els nostres sentits.
Que carícies i olors
i fins i tot les paraules
siguin bruixes
per conjurar universos sempre nous,
l'amor i la tendresa,
sense falses metàfores.

NUS

Ella dorm. Tot el seu cos et somriu
banyat per una llum
tènueament càlida. Quina claror
la seva pell
encara molla de la satisfacció
de l'amor. I dorm.
El teu cos tremolós encara sap
què somia i despert la somies, ara,
vetllant el seu son, el seu somriure.

L'entrellaces. Una mà, ocell arraulit
al niu florit i encara moll.
Per dessota d'un braç trobes la mà
que t'havia acariciat amb tanta traça
i entrellaces els dits amb dolcesa,
li beses l'espatlla nua, la nuca
i olores els seus cabells.
Tanca els ulls i respira-la,
toca la seva ànima en carn i ossos:
trabalsa't tot d'alegria carnal.

Desitja-la encara el que resta de nit,
per seduir-te dels camins del seu país
on saps que solament ets hoste i convidat.
Estreny-la així contra la pell, tan càlida.
Fes-te un nus amb les coses que saps d'ella,
amb el seu cos
i amb el somni que, vetllant-la, t'abraça.
Confia-hi —que si lleument es desvetlla,
el nus dels cossos no voldrà desfer-lo.
Fes-te un nus amb la seva nuesa,
que la seva llum et traspassi de puresa.
Després dorm, els cossos nus.

Sigueu el nus de l'ànima,
on ment i cos es troben.

ALBA

Encara dura la boira, com
una porta camuflada.

Tenebra

sobre les tenebres.

(Les imatges
que has somiat són certes,
vides del teu cos).

¿Llum després

de les tenebres?

Ara el cel

s'ensagnarà d'un sol
devorador d'estrelles
—i ens sembla tenebrós
que ens entri a l'habitació,
llum cega
per apagar-nos la nit sense son.
(La d'ara, tremolosa,
vol ignorar el crit del gall afònic
que canta el pes mort de la llum
sobre les coses que hem estimat).—

Emboirat anunci de l'alba.

Post

tenebras lux, fins que la nit,
la dessagnada,
ens torni les imatges
que hem somiat i som nosaltres,
llum sobre llum,
aigua dins l'aigua.

IV – SENYALS DE FUM

A la partitura hi és tot, menys l'essencial

GUSTAV MAHLER

MEDITACIÓ

Una altra lluna se'ns n'ha anat.
Cauen les hores com martells,
Sense somnis. Preparen
Un altre hivern els pardals.
L'escalfor d'un cos se'ns enyora
Mentre el riure humit
De la pluja podreix camps
De gira-sols.

També capcot
L'home se'n torna a la casa
Buida, amb buidors dins el cor.
Estrany és el plor de qui tot
va acollir-ho.

Però dins la nit
Tremolarà encara la sang,
El record no quallarà dins
Cap somni. S'extingeix
L'udol nocturn.

Tu,
Filla de la teva pròpia
Nit, no saps que tens els ulls
Del misteri. Però secretament
S'omplen de fum els pulmons
De la nit quan s'entrellacen
Cossos joves. Deliri del vent
Movent branques a la finestra.
Es filtra una llum nocturna
Als cabells de l'amant. Amb pedres
De silenci volen tocar
Blavor d'aigües immòbils.

EXCELSA ONADA

Arriba com el llamp d'una mirada
enmig ensordidors trons de paraules.
Transcorre fràgilment com un riu subterrani.
Creix lent, segur com l'arbre que s'ajeu
per acaronar la terra on arrela.
Somia com la llum dels astres,
com ecos d'estrelles nodrint marees.
Tremola en l'illa deserta del desamor
—o en un desert d'enyors per fer-ne platja.
Roman com una mar teixint d'escuma
l'excelsa onada al verd profund de l'aigua.

NEVER MORE

Han passat anys. El conte trist que em sé
no te'l voldré explicar. Aquell
que no vam merèixer que fos el nostre
no em parlarà de tu.

Dels teus anys lluny,
l'ocell fugaç de la memòria,
en vol baix, instantani com el llamp,
amb el tro sord de les paraules,
me'n portarà la llum tallant.

Llampeguen dies
i coses mentre arrela
la morada prunera borda,
últim recurs d'un amor endolat,
que em creix al cor de la mà sense ratlles
d'un llampferit demà

—corb blau

caigut
sota les urpes dels voltors d'oblit,
no volaré fins tu,
avui tampoc,
mai més.

ESQUINÇADA PARAULA

Ploren els arbres verds potser caducs,
esquinçada esperança, mortes fulles
encatifen d'ocre freda neu d'un adéu.

Marioneta dels mots, glaçat somni,
daga del teu silenci o d'ànima fingida.

Corren avall, imparables, grogues, les aigües
d'un miracle vençut, d'un demà sense espera

—nafrada escuma d'una mar sense ona.

NO UN POEMA

El teu crit és anar-te'n,
passar amb la incrèdula pressa
de qui va als llocs on sap
que ningú no l'espera.
Ho diu un altre rellotge:
cal anar-se'n
on habiti l'olor.

No un poema.
Deshabitar-se lluny
(àngel improbable, t'aveses
a l'impossible rastrejar
més llum d'olor d'uns altres cossos).
Ja no saps dir-te
si encara et queda cor? I massa saps
que ara que te'ls el simulis,
et trairàs vermells morts,
apagat bategar,
campanes llunyanes que, dius,
només tu has sentit.
Fins que te'ls callis vells velluts,
l'aire de llum estrangera,
de gata nocturna i molla, fosca,
fins que t'engoleixin àvidament
imperceptibles llunes.
Regira't un cop més. T'implores fe?
Endu-te'm
on habiti l'olor.
No el poema apagat
al gruix de pell gelada dels indrets
que no et pertanyen,
com aquests cossos d'ara.

EM DIC CORB-BLAU

Subtil enyor,
el no-viscut.
Còdol ferit,
el no-donat.
Paraula morta,
l'amor perdut.
Rius subterranis,
vençut de mots.
Glopejo noms
en mars d'enyors,
sangloto flames,
Garfiu-ne el fum!

Us dic adéu.
(Que és greu el riure
d'un cor captiu!)
Plàcidament,
ben amagades
en tants poemes,
dormiu-hi en pau,
ja en versos meus *quinta-*
essenciats
els vostres noms.
Noms i universos
com forats negres
tot m'engoleixen,
sóc negra llum.
Em dic Corb-Blau,
sóc un desert
que va ser platja,
sóc un desert
que enyora el mar.
Desèrtic cor,

platja fallida
(a Carles Riba
manllevo el mot:
Salvatge cor,
dotzè sonet).
He dit “mai més”
a la tristesa,
als vells amors.
M’hi empeny l’alegre
onada excelsa,
duna al desert,
em torno platja,
sorra d’oblit
a l’horitzó
del nou amor,
d’un altre cor.
(Si m’emmiralles
em torno ric
d’amor en tres
o potser quatre
dimensions).
Si es perd l’amor,
tots ho sabem,
només en queda
la plana imatge
freda als miralls
de la memòria.

Em dic Corb-Blau,
i no tinc sant.

PEDRA

l'aria grida, belva ferida
SIBILLA ALERAMO

Asseu-te a l'aombrat racó
de l'ofec de llum a la plaça.

Et mires, inquiet, el cor com una pedra
adormida al més fons del brollador
i saps encara com tallar-te
ben endintre del brut mirall dels anys,
impenetrable i fràgil,
—com una ferida de l'aire.

I et mires el cruel marrec
ros i brivall, amb blau llambrec
cregut
que jugarà a pouar la pedra
tal vegada per rebotir-la al mig
del carrer i sentir,
malendreçada riallada de rodair,
com riuen amb ell les rodes dels cotxes
fent-la saltar damunt l'asfalt,
pedra tota esclafida

—com el bot que et fa el cor
veient la noia que en passar estranya,
com un riu subterrani,

—ben gola avall d'oblits i dubtes passatgers,
se t'esllavissa fins l'entranya pedregosa
de records,
també enriolada
de veure el riure d'un infant

en qui, per ella, tu somies trasmudar-te,
tot rodolant, riuregirat:
empelt de cor —o commutada pedra.

CIUTAT

Drets carrers per fugir de mala gana
dels llocs on estimaves,
que ja no et portaran
fins als angles de cos
on s'oblida la injúria del temps.

I els munts de viatges en metro,
de paper per mecanografiar
que comences a aprendre a dir-ne
anys que se't fan
i se't desfan als dits de tants silencis.

Cremada terra de ningú,
ara que tu te m'esparragues lluny,
sense gens de refús
de l'alterna mà forastera
que no et durà res meu,
cremada terra de ningú.

Més estranger, ni em moc de casa:
enlloc no habito,
res no m'habita tampoc i tot és
sensiblement absent.
Ciutat, puta. *Numero deus
impari gaudet*, sento que crida
la irrisòria veu de blaus difunts
als retalls d'horitzó
que s'ensagna d'un sol
més.

Quan no trobes en quina cantonada
desempallegar-te de tu
i perdre't dins la ciutat sense cor,
sense complaure't en els déus sinistres

de sets i fams simbòliques.

Furetejo papers d'altres.

Aquests

es besen.

He escoltat tristes paraules
secretas que no m'han dit res de tu.

CENDRA DE PARAULES

I - VERSIÓ PERSONAL

Versos versàtils
de vides mai viscudes.
Som llum conversa.

II - REVERS DEL TEMPS

1. PELL DE PARAULES

Tu bé arrencaves
l'etiqueta d'ampolles
buides. Jo a l'ànima.

2. FE INFINITA

Deies: "Estima
el meu paral·lelisme."
Fins on es trobin...

3. SINCERITAT

Vas estimar-me
com la nena que, als pares,
amaga objectes.

4. ESCRIT ESTÀ

Paraules mudes,
remot residu d'ecos
que foren cossos.

5. MEMÒRIA DESERTA

Records, paraules:
sóc la mà sense ratlles,
dunes d'absència.

6. ESPERA

Si l'aigua corre
sempre avall, ¿per què fórem
platja fallida?

7. SEMPRE SOM LLUNYANIA

Nous somnis. Ara
màxima, la distància
se n'ha fet apta.

III - IMATGES

1
Signes de pluja
com antiga escriptura.
Molsa a la cripta.

2
El sol darrere.
Pel bosc segueixo cérvols.
L'ombra em delata.

3
Branques d'ivori,
posta nevada als arbres,
bressant la tarda.

4

Nocturna, altiva
llum com roja mortalla.
Mar enfosquida.

5

A glops la platja
s'empassa galops d'aigua.
Crinera d'ones.

6

Cambra a les fosques.
El tic-tac del rellotge
la fa infinita.

7

Riu-llum a l'aigua,
orgull d'un far que ens guia.
Vaixell de lluna.

IV - VISIONS

1

Què enyoro en veure
l'alegre trot dels poltres?
No és fora el centre?

2

És un abisme
créixer. Cavalls tan rojos
dintre les venes!

3

Ja amb flors els arbres!
Tant com se'ns fan estranyes,

el brot d'un geni!

4

Reneix l'au Fènix
entre el fum i les flames.
Cendra o Paraula.

5

Incendi, cleda.
Un cigne encès festeja
el bleix de l'arbre.

6

Seny de sabata.
Pel forat de la sola,
terra de rauxa.

7

L'aranya fila.
Teranyina invisible,
però implacable.

V - MIRATGES

1

Dins soques d'arbres
ocells fan niu. Com nia
la mort dins nostre.

2

Haikús sens brida
ni genet, pel paisatge
mental galopen.

3

Gratant l'escorça
de l'arbre en raja saba.
Pàgina blanca.

4

Mot solitari
d'un vers no escrit: insecte
pres en resina.

5

El mot no salva
quan és del gest condemna.
Com mar sense ones.

6

Si el foc robàvem,
la sang en flames, vida.
Fum de paraules.

7

Oh deu blavosa,
la veritat que brolla
de la mentida.

VI - DESPAISATGE

1

El cel cendreja.
Són fum o potser núvols
l'espera, el dia.

2

Ploren els arbres

verds caducs, grocs d'espera
nodrint la terra.

3

Estats diversos
de l'aigua: encrostonades
cicatris d'hores!

4

Crits d'aus no vistes.
Un roc clavat a l'aigua.
Callen granotes.

5

L'abril s'atarda.
En nues branques, gèlids
vents glacen l'ara.

6

També, i a cegues,
els foscos talps mediten
què són els boscos.

7

Una cruïlla.
Camins que no emprengueres
se't tornen somni.

VII - RIGORS

Lluny, rigorosos
freds. No en tens prou que rimi
escriure amb viure?

POSTA SENSE TU

Els llibres, els llibres que encara em fan somniar
que visc. La vida, la vida només enyorada, però que és.
L'enyor, l'alcohol més dolç d'un cos prohibit.
Dolcesa, duresa d'aquesta ànima.

Absència

de l'ànima, certitud del silenci que no acota
l'eternitat, el silenci parlador, blava flama,

tremolosa

visió de la posta que tot ho diu, sense paraules,
que no es dóna al traïment, al desabraç de l'alba.

Saber que en cada mot se'm mor un poema possible
(desesperades braçades contra el vent, invisible
i fort) i riure netament pel remorós secret
d'un silenci que acaricia una idea carnal.

Posta, somni eclipsat, l'adéu no dit.

ADÀGIO

Vas d'illa en illa, terrasses de bars
on proscriure les veus que et sents a soles.

Mai no és mut el silenci?
I el més suau, és el més dur també.

Misteriosament, com un riu subterrani
flueixes, blau.

Ni a penes puc saber
quines claredats menstrues de nit.

Vas d'illa en illa, cadires
sense cap companyia
on asseure els neguits del dia.
Passes els fulls d'un llibre,
sense llegir-lo,
com el temps va passant
els somnis
de reescriure't la vida.

DESGLAÇ

Passem els dies lluny de la tendresa
i el foc que va cremant
dins la llar dels records
no escalfa prou.
Som fills del fred o l'esperança
o portadors d'un deure etern?
Felicitat i llibertat i lluita
en un món endolat de fam i mort,
en la nafra d'un món
amb l'únic déu sinistre que és la por.

Passem els dies escrivint relats,
a soles i allunyats
l'un de l'altre (distància tan inefable,
només feta per somiar-nos),
amb un mateix destí no fet encara,
projecte d'una vida
amb la lluita per tema,
per argument l'amor.

Passem els dies sols sabent només
que tot just posseïm de nosaltres mateixos
el que amb l'oferiment posem en altres mans.
Passem els dies esperant el càlid
temps de desglaç de passions d'obscura
arrel.

Tardes de llum difusa
d'hiverns encara massa confortables,
amb el foc dels records
dins la llar de l'oblit.

D'UNA LLEU ROSA BLAVA

Saps que si ara només li parles d'ella
(del cor que ara et commogui d'estimar-lo),
demà no sabràs oferir-li
res que no li parlés sinó només de tu.
¿Com li diràs, després, com has volgut
renéixer, parlar-li de cors que s'obrin?
Saps que la primavera
és sols tenir-la si ella se't somiava.

Llavors, la vida et sorprèn com aquell
tros de paper que havies oblidat
dins la butxaca d'una camisa
quan la rentaves.

(No vols que sigui
un somni alafèrit d'enyors
el que has mirat en ella,
que als seus ulls se t'enyori l'amor
que ara tens massa nit
per dir-te que et manca).

Hi tenies anotats
una adreça, un telèfon,
un record com
una tendresa assecada als replecs
dels dies indiferents del desamor,
versos que vols sense cap preu.
Un teu paper vital.

Si el desplegues, te'n queda
una cal·ligrafia destintada
(somniais dissolts a l'alba,
fragilitats desestimades,
una lleu rosa blava).

I si tens sort
—també et cal dir-ne risc—
i encara és moll,
el pots estendre en un íntim balcó.
(Nits

per somiar-te amb ella
i mirar-vos el món
com si fos l'impossible

una lleu rosa blava
com l'escuma de carn oferta als llavis
rosa blava de somnis
per desfullar-la
sota el mossec amorós de dos cossos
fins al vermell de cors que s'obrin

CALAIXOS BRUTS

No els puc obrir, els bruts
calaixos, finestrals
coberts de vells clavells.
Calvaris dels records!
¿Per què guardar les coses
que viuen dins? Les que ha
corcat l'oblit, també,
¿per què les guardaries?
Boirosa imatge plana
d'un mirall fet bocins.
Jugueu-hi els dos. ¿Tan lluny
la tens, que et cal saber
del cert que no ho voldrà
més, mirar-se'ls amb tu?
Voldràs jugar-hi? Torna
a explicar-me'ls, els contes
que t'han fet por, en què
jugues a creure, els contes
sense cap desenllaç
amb què te'm relligaves.
Fes-te un nus amb les coses,
felicitats que ja són
la seva pols. Ja d'ella
no sents sinó el que en saps.

Tanca'ls amb pany i llença
la clau, aprèn a fer
els nous senyals de fum
a la felicitat,
que és seriós ofici,
lluïta. Estima els mons
que amb ella et travessaren.

Perquè sovint la pau
no és sinó com un camp
tot sembrat de cadàvers,
ara, tu, desenterra
la destrat d'estimar
en un món on l'amor
només vol dir
 acaronar febleses.

RECLAMS

*e cella clau qui us tanca dins l'armari
no pot obrir aquell mateix portal*

AUSIÀS MARCH

Tu, claredat oculta, fosca lluna
tota fum de mirades,
no puc sentir-te.

Ja tot ho he mirat
amb els ulls d'estimar-la

(tu, cercle viciós, llunyanes llums
fa mils d'anys extingides,
encegant-me encara). Quin vidre fred,
tanta vida en carn viva,

entre tu i jo.

Viuré en la fosca polpa
dels clars silencis, clau
que te m'acosti al cor, obert a tu.
¿Potser ja no et duria

llum d'altres ulls?

¿Els passaràs per alt,
els ulls, fins que es dissolguin
al cor que em faig per tu? Que prop, la pell
de serp no te'ls recordi

amb miralls opacs de paraules, cada
vegada que la falla
d'amagar-te'm l'amor, amb gest furtiu,
als ulls del teu món, clava

signes dins l'aire.

Sang blava al paper!

«No, són llàgrimes». «¿Tintes
molles d'alba, esborranys d'un mut adéu?»
Reclams.

Ja no sé escriure,

que el nou amor se'ns torna contrallums
del risc que ens salva, joc
millor als daus de ser, claror oberta,
ulls per als ulls del món

teu (oculta lluna de qui no sé
sinó el que en sento, blau
d'indexifrats senyals de fum que et faig,
on, lluny, se'ns mor el dia).

NOCTURN

Foscós raucs de granota, aquests versos,
dins l'estany fosforescent de l'enyor.

Hi ha l'heura esverada de les mirades
ben arrapada a l'alt mur dels silencis.

Sota un sostre estrellat de falsa plata,
tramunten, encesos, uns ulls daurats.

És aspre i dolç l'alcohol d'aquests ulls
pintats amb blaus emmirallats de lluna.

En tamborets de por i enveja, seuen
sinistres
—déus de la set metafòrica—.

Crement glaçons a frec d'uns llavis —somni
de l'embuixat abraç dels nostres ulls—,

mentre darrera calla un trist piano,
orfe de mans com el cor dels poetes.

COR D'ÀGUILA

Cor d'àguila, ferida per l'audàcia
d'un vol damunt les seves valls glaçades,

planeja: tot el paisatge es doblega
sota els seus ulls vidents: delicadesa

confusa dels cossos, la cega pauta
del gest. Dels somnis seus, ¿què li caldria?

—Oh incauta sang, perill que salva l'ala,
mesclades pells, sentir salvatges crides.

EL NOM D'ILLA DESERTA

Broten miratges, blat d'anys al desert,
i el vol dels corbs somnia als camps del blat:
dolor d'un cor altiu, ennavegat
en mars bullents d'enyors, el naufrag foll

que, sense ja esperança, albira, lluny,

el nom d'illa deserta, ardent deliri
ardit, alada música que empluja
l'àrida terra on creixen, rares, blaves
dàlies grogues,
en duel de verds.

TRANSFIGURACIÓ

Nit i lluna camino —lluny de mi.

Dins el bosc, s'acumulen
Festes terribles, misteris de bruixa.
Caçadors rastregen pels foscos marges,
Als camps que ningú llaura.
Però ressona el groc ressec dels pins

Caiguts al cor d'un riu —tot escorçat.

Vol d'un corb blau dins l'aire
Que petrifica el rostre groc del foll.
Amb l'obrellaunes rovellat dels mots
Obro la llum d'oblit.
Ah, les terres movedisses de l'ànima!

—Sense paraules viu, arbrat, el foc.

Pàl·lides canten càlides
Cuixes. Nocturn però també sense ànima,
Osiris plora llum d'un sol adúlter,
I vola fins l'octubre
Del seu cor, cap als dies curts i grocs

D'un nom—

Omega

DUNA

Calla cor meu, que tot somni emmudeix
en un excés de paraules. No ploris
tampoc, preserva l'estirp del batec auster
que t'ha fet néixer al desert de sorra
d'uns àrids mots que el vent s'enduu.
Sigues la duna que avança
imperceptiblement segura
del seu silent impuls i va creixent
sense dir on va ni quan passarà.
Que el teu silenci digui,
de cada instant, només el que és com és
fora de tu, l'obstacle.
Però dins teu, enterc o altiu,
que solament el somni et creï,
que et mogui.

Vol d'un corb blau dins l'aire
Que petrifica el rostre groc del foll.
Amb l'obrellaunes rovellat dels mots
Obro la llum d'oblit.
Ah, les terres movedisses de l'ànima!

—Sense paraules viu, arbrat, el foc.
Pà·l·lides canten càlides
Cuixes. Nocturn però també sense ànima,
Osiris plora llum d'un sol adúlter,
I vola fins l'octubre
Del seu cor, cap als dies curts i grocs

D'un nom—

 papers
ON DEMAND

www.papersondemand.com

ISBN 978-84-92789-07-8

9 788492 789078